

PRÒLEG

Malgrat haver llegit a Jorge Luis Borges en diverses ocasions, ara m'adono que tenia pendent una lectura clau per a l'elaboració del pròleg del meu primer llibre, la seva obra *Prólogos con un prólogo de prólogos*. Un recull dels pròlegs que Borges havia escrit entre el 1925 i 1975 potser m'hagués pogut ajudar, però he decidit començar la introducció a *Cafè molt* valent-me únicament de la definició que acabo de llegir a la Viquipèdia i que no penso revelar.

Ara fa cinc anys vaig començar un dietari personal sorgit de l'eterna necessitat d'autoconeixement que sempre havia sentit. El llibre en bona part està format per petits relats que han anat omplint el diari al llarg d'aquests últims anys, en certa manera tots parlen d'experiències viscudes i els sentiments que aquestes han despertat en mi. Pel que fa a les dates, a l'inici del diari no tenia l'hàbit de posar-la, però més endavant vaig intentar que sempre hi fos, veient així l'evolució dels meus escrits al llarg del temps.

La majoria de relats del llibre van despertar en mi sentiments molt profunds mentre els escrivia i m'han ajudat sempre a entendre'm millor a mi mateix quan ho necessitava. Recomanaria a tothom escriure, no cal que sigui un diari, simplement trobo que escriure en temps de necessitat introspectiva pot arribar a ser molt útil. A mi m'ha servit per entendre millor qui era i qui sóc avui en dia. Sobretot quan he hagut de buscar ajuda externa en moments de crisis personals, el diari sempre ha estat una eina de suport important.

La segona part del llibre està formada per relats més extensos, uns provenen de concursos d'institut, d'altres són exercicis que vaig fer durant el confinament per al curs d'escriptura creativa del Laboratori de Lletres de Barcelona, i la resta són relats que he escrit a banda del diari sense cap finalitat concreta.

Durant el primer confinament que tots vam viure, vaig aprofitar per passar a ordinador tot allò que havia escrit fins al moment. Després de triar allò que volia compartir, vaig iniciar una subscripció a través del correu electrònic que enviava automàticament tres relats setmanalment a aquelles persones subscrites. En veure que la gent gaudia d'allò que havia escrit em va semblar fascinant poder publicar un llibre en paper amb els meus relats, és una fita personal molt gran per mi.

Aquest llibre s'ha convertit en una extensió de la meva ment i imaginació que ara decideixo compartir.

Albert Cucurull Salamero

17 de novembre de 2020

PRIMERA PART

L'inici

Avui és la nit del foc, escolto els focs de la revetlla, tres minuts i silenci etern.

Fumera blanca a l'Ajuntament. L'estiu s'adorm.

Em sento sol aquests dies, arribo a Cambrils i tot s'esvaeix, plou bastant i d'aquí poc començo quart d'ESO.

Dedico aquest diari als meus pensaments més íntims, encara que tots ho són, un espai on no deixaré morir els records i inquietuds que em recorden qui soc, ningú. Encara no ho sé qui soc o qui vull ser.

Escriure em fa sentir millor, dormo amb les persianes pujades i l'habitació s'il·lumina en la foscor de la nit, la llum del dia ja no em lleva.

23a nit del foc, estiu 2015

Boira

La ciutat està envoltada d'una boirina, d'un fum estrany que no comprenc. Surto de classe i veig Cambrils fumada. Surto a la tarda i torno a veure-la; mulla cotxes i fanals i m'hipnotitza...

Un fenomen en part, misteriós i tenebrós.

Sobretaula amb l'àvia

L'àvia m'acaricia els cabells i només puc pensar en plorar, arribo a casa i escric a la llibreta. Li dec tot a la vida, als pares i als avis; noto els meus cabells i penso que l'amor primer es troba en la família i és un amor llarg que mai mor, no és efímer com els altres.

Em parla de com he agafat les coses bones del Xavier i el Marc, li dic que tots tenim les nostres coses bones... Em mira i diu "tu ja m'entens". Faig que sí amb el cap però no crec que l'entengui, veu quelcom en mi que jo no veig.

Necessito parar de lamentar-me, tot arriba al seu temps. Jo em quedo amb l'amor i no la mort, amb els records i no l'oblit, en la seva veu i no en la seva cara.